

PACTE. La creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) fou resultat d'un pacte a diverses bandes. Jordi Pujol donà el plàcet i PP i PSPV-PSOE, aleshores dirigits per Eduardo Zaplana i Joan Ignasi Pla, en pactaren la composició i l'estructura.

El 29 de setembre proppassat es presentava l'edició en paper, en dos volums, del *Diccionari normatiu valencià* (DNV) de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL). No es pot dir que fos una novetat, perquè el DNV ja estava funcionant en línia des de feia dos anys, però, d'una banda, l'AVL ho va celebrar com a esdeveniment destacat i, de l'altra i més important, això fixava l'obra i li donava una realitat tangible: mentre que l'edició electrònica podia anar modificant-se –havia estat modificant-se, de fet–, ara, amb els dos volums, restava establerta i prenia cos per a la societat. El català, si més no al País Valencià, passava a tenir, en paper i ben definit, un segon diccionari normatiu, diferent en preferències i contradictori en molts punts respecte al de *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC).

El *Diccionari normatiu valencià* no és cap novetat en la línia de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua. Des de poc després de ser creada, l'AVL ha emprès una línia de *duplicar* tota l'obra de referència gramatical catalana, exactament en el mateix ordre que en el primer terç del segle XX ho havia fet l'Institut d'Estudis Catalans, amb Pompeu Fabra al capdavant: un *Diccionari ortogràfic* (1917), que té el seu correlat en el *Diccionari ortogràfic i de pronunciació del valencià* (2006), una *Gramàtica catalana* (1918), amb l'equivalent de la *Gramàtica normativa valenciana* i, finalment, un *Diccionari general de la llengua catalana* (1932), al qual correspon l'actual *Diccionari normatiu valencià* (2014 i 2016). És, en efecte, actuar com si no existís una obra ja feta, com si la llengua al País Valencià no tingués ja uns referents ben establerts no sols dins la normativa de l'IEC, sinó també en la tradició gramatical valenciana –amb unes moderades variants morfosintàctiques i lèxiques–, que prové de Carles Salvador, Manuel Sanchis Guarner i Enric Valor i de la pràctica dels millors escriptors valencians durant dècades, i fer com

Una deriva particularista amb el segell polític de l'AVL

El 'Diccionari normatiu valencià' (DNV) presentat per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), farcit de variants, castellanismes i solucions incoherents, aprofundeix la deriva particularista de l'entitat. Una obra que no es pot entendre sense parar atenció a l'arquitectura política que va originar l'AVL, una reproducció en paral·lel del 'modus operandi' zaplanista.

si s'estigués bastint per al valencià una codificació nova, independent o, si més no, autònoma.

Això s'embolcalla, a més, en una retòrica de "convergència de totes les sen-

sibilitats de la societat valenciana", que pretén fer veure que el gran problema del País Valencià respecte a la llengua és la normativa ortogràfica, gramatical i lèxica i no pas l'ús. Com que des del final →

